

L' ASCENSOR

de Concha Milla

PERSONATGES

LAURA - Una dona d'uns cinquanta anys.

PEP - Un home d'uns quaranta anys.

L'acció passa dins d'un ascensor, època actual.

Laura - Espera, espera! També pujo!

Entra corrents, ell atura la porta de l'ascensor. Ella entra. Es tanca la porta.

Laura - Gràcies. Hola.

Pep - Hola. A quin pis vas?

Laura - Al cinquè.

Ell pica a dos pisos diferents. Silenci.

Pep - Quin dia, avui, eh! Amb aquesta calor.

Laura - *(Sense fer-li massa cas.)* Sí, sí. Sembla que han pujat les temperatures.

Silenci.

Pep - Diuen que demà plourà.

Laura - De debò? Vaja...

Silenci.

Se sent un gran sotrac, tots dos cauen a terra i l'ascensor s'atura en sec.

Pep - Ostres!

Laura - Què ha passat?

Pep - No ho sé. Crec que s'ha aturat entre dos pisos.

Laura - Cagonlap..!

Pep - T'has fet mal? Estàs bé?

Laura - Sí, sí, estic bé. Gràcies.

Comencen a picar a tots els botons i a trucar a la campaneta, que no funciona.

Laura - No funciona la campaneta. Ara va i no funciona. Quan es necessiten les coses, no funcionen!

Pep - Tranquil • la. Ara passarà algun veí i ens obriran.

Laura - Poden passar hores en aquest edifici!

Pep - No, dona, ja veuràs com passa ràpid algú.

Criden. Donen cops a la porta.

Pep - Hola??? Hi ha algú???

Laura - Holaaaaa??? Auxili!!!!

Pep - Dona, no exageris... Auxili?

Laura - Què? Estem tancats a un ascensor. A tu et sembla divertit?

Pep - Divertit no, però tant com per cridar auxili.

Laura - Em prens el pèl? A tu què, que t'és igual quedar-te tancat aquí dins?

Pep - Quedar-me tancat no, però no em posaré histèric tampoc.

Laura - Vaja, m'estàs dient histèrica.

Pep - Jo no he dit això...

Laura - No ho has dit però ho has insinuat. Deus ser un d'aquests que pensen que totes les dones som unes histèriques, no?

Pep - Ui, mira, perdona jo no volia...

Laura - No volies però ho has fet.

Pep - Disculpa.

Laura - Sí, sí disculpa. *(Pausa.)* Potser mirem de trucar per telèfon. T'importaria trucar algú? M'he deixat el mòbil a la feina.

Pep - Jo m'he quedat sense bateria. Em sap greu.

Laura - Ho dius de debò?

Pep - Sí, m'he quedat fa una estona sense bateria i no tinc aquí el carregador. Bé, encara que el tingúes, oi? *(Riu.)*

Laura - Què et fa gràcia?

Pep - Perdona?

Laura - Has rigut. Et pregunto que què és el que et fa gràcia.

Pep - Doncs que encara que tingúes un carregador, aquí dins no hi ha endolls i... De tota manera, els mòbils no funcionen dins d'un ascensor, saps per què? Se l'anomena la gàbia de Faraday...

Laura - *(Tallant-lo en sec.)* Mira, de veritat que ara mateix no m'importa gaire per què un mòbil funciona o no dins un ascensor, com pots comprendre.

Pep - Estàs nerviosa?

Laura - Si estic nerviosa? Doncs una mica, sí. A tu sembla que no t'importa gaire haver-nos quedat aquí encallats.

Ell fa el gest de respondre però decideix callar. Silenci.

Laura - Bé... i ara què fem?

Pep - No ho sé.

Laura - (*S'aixeca i comença a picar a la porta.*) Holaaa???

Holaaa???

Hi ha algú? Estem tancats a l'ascensor! Que hi ha algú???

Pep - Sembla que no.

Laura - Jo no puc passar-me tota la tarda aquí! Tinc coses a fer!

Pep - Doncs em penso que s'hauran d'esperar perquè si no ve ningú...

Laura - Ens quedarem tancats? Però això no pot ser, en ple segle XXI quedar-nos tancats a un ascensor. És de traca, vamos! Ha d'haver-hi una manera de sortir d'aquí. No podem estar esperant que vingui algú. Poden passar hores!

Pep - Em sap greu però crec que no podem fer-hi res, només esperar... Va, tranquil • la que no passa res.

Laura - I si provem d'obrir la porta amb alguna cosa?

Pep - Com vols que obrim la porta? Va, oblida't i relaxa't. El més assenyat és esperar que vingui algú.

Laura - Hem de poder sortir d'aquí. Mirem a les bosses a veure si portem alguna cosa. (*Busca al seu bolso.*) No, jo no porto res.

Pep - Vols relaxar-te, si us plau?

Laura - I tu? Portes res a la teva bossa?

Pep - No, no porto res.

Laura - Vols mirar-ho? Va, ja ho miro jo.

Pep - (*Fent un crit.*) Vols deixar estar la meva bossa?

Laura - Perdona... Ostres, quin mal humor. Només volia...

Pausa.

Pep - Ho sento. Jo tambéestic una mica nerviós.

Silenci incòmode.

Pep - Perdona, jo no volia...

Laura - No, no tranquil, és culpa meva que quan se' m fica alguna cosa al cap...

Pep - Ja... ets tossuda.

Laura - Sí, una mica.

Pep - No passa res, tranquil • la.

Pausa.

Pep - En fi, no ens hem presentat, soc en Pep.

Laura - Sí, és cert. Soc la Laura. Encantada, Pep.

Pep - Sí. Això. Dic... igualment, Laura.

Silenci. La Laura comença a respirar amb dificultat.

Laura - Crec que m' està donant un atac d' ansietat...

Pep - Ei, no va... a veure respira fons i pensa en coses agradables.

Laura - Ho intento...

Pausa.

Pep - Vinga, explica'm coses a veure si així et relaxes.

Laura - I què vols que t'expliqui?

Pep - No sé, coses sobre tu... Per exemple, quin és el teu lloc del món preferit?

Laura - El meu lloc del món? Menorca, sens dubte. És on em relaxo, on em connecto... sens dubte és el meu lloc preferit.

Pep - Bona opció. Doncs pensa-hi i respira fons, ja veuràs com et relaxes.

La Laura ho fa.

Pep - Millor?

Laura - Sí, sí millor. Gràcies.

Pep - Explica'm més coses i així et distreus.

Laura - Què més vols que t'expliqui?

Pep - No sé... Què és el primer que t'atrau d'una persona?

Laura - Ui, quina pregunta... no sé... Les mans, sí, les mans. M'hi fixo molt.

Pep - Com han de ser perquè t'agradi?

Laura - Treballades. Unes mans que siguin expressives, que pugui identificar la persona, que em diguin coses sobre ella. No sé si m'explico.

Pep - Sí, sí. T'entenc. Ungles curtes o llargues?

Laura - Curtes, sempre curtes.

Pep - Res de guitarristes, doncs.

Laura - Prefereixo mans de pianista, si he d' escollir.

Pep - I si la persona que t' atrau té unes mans lletges?

Laura - No ho sé, no m' ha passat mai. Sempre m' han agradat les mans de les persones amb qui he estat. A veure les teves mans?

(Agafa les mans d' en Pep.)

Pep - No tenen res d' interessant però treballen, això sí. Saben fer coses. De fet, et podria escanyar! *(Fa l' acció d' escanyar-la.)* I ningú no em sentiria.

Laura - Ei!

Pep - És broma.

Laura - Home, això espero!

Silenci.

Laura - Escolta, hem de poder fer alguna cosa per sortir d' aquí. Va, pensem. A les pel • lícules quan es queden tancats a un ascensor, què fan? *(Pausa.)* Pugen al sostre! Va, vinga fem-ho!

Pep - Ui, potser ara estàs una mica massa motivada, eh? Una cosa són les pel • lícules i una altra és...

Laura - *(Tallant-lo.)* Vinga, va deixem-nos de romanços, agafa'm.

Pep - Què vols dir?

Laura - Que t' ajupis i pujo a les teves espatlles.

Pep - No, no ni de conya!

Laura - Vols o no vols sortir d' aquí?

Pep - Sí, és clar que vull però...

Laura - Doncs au, va!

Pep - Déu meu...

En Pep s'ajup i la Laura recolzant-se a les parets intenta pujar a sobre d'ell.

Pep - Ah! M' estàs fent mal a...

Laura - Aguanta, va, que ja gairebé estic.

Pep - Ai!

Laura - Què?

Pep - Em trencaràs l' espatlla!

Laura - No siguis tan tiquis miquis! Estic intentant sortir d' aquí!

Pep - Sí, però no cal que sigui amb un os trencat!

Laura - Para de queixar-te!

Pep - Va, que no puc estar gaire estona ajupit.

Laura - Ja, ja gairebé estic... Ai... *(Cau a terra.)* Merda!

Pep - Veus? Ja t' he dit que no podràs.

Laura - Que sí, que ho tornem a intentar. Va, torna a ajupir-te.

Pep - Tinc els genolls fotuts, no podré aguantar gaire.

Laura - Anirem ràpids. Va, torno a pujar. *(Comença a pujar-li a sobre.)*

Pep - Ai! Em fas mal! Baixa, va, deixa-ho estar.

Laura - Que no, que acabo de seguida. Jo sempre aconseguixo el que vull!

Pep - Ah, sí? Està bé saber-ho... I què collons vols fer al sostre?

Laura - Obrir-lo, ja veuràs que podrem sortir per aquí dalt.

Pep - Motivada és poc, estàs una mica flipada. De debò creus que podrem obrir el sostre?

Laura - Mira, si no ho intentem no ho podrem saber! I no em despistis que no puc parlar i mantenir l'equilibri alhora.

Pep - Va, vinga que no aguanto més.

Laura - Ja, sí, gairebé estic.

Pep - Així no que...

Laura - Ai! Merda!

La Laura torna a caure a terra.

Pep - Vols deixar-ho estar, de debò? No podràs pujar. A més no el podràs obrir. El sostre està tancat, que no ho veus?

Laura - No, no ho veig! Collons!

Pausa.

Laura - Mira, estic molt nerviosa. Et fa res si fumo? (*Treu un paquet de tabac del bolso.*)

Pep - Ostres, de debò?

Laura - No puc?

Pep - Bé, no, en realitat, no. I en un espai tan petit...

Laura - Vaja, quina merda! No fumaré, doncs. Em menjaré les ganes

de fer-ho. *(Torna a guardar el paquet de tabac.)*

Pausa. La Laura torna a respirar amb dificultat.

Laura - M'estic marejant. De veritat que no suportó els llocs tancats.

Pep - Tens claustrofòbia?

Laura - Alguna cosa per l'estil. A més quan em passa això perdo els nervis i crec que m'està començant a passar.

Pep - Perdràs els nervis?

Laura - És possible.

Pep - I puc fer alguna cosa per solucionar-ho?

Ella el mira amb cara de circumstàncies.

Pep - Què? Digue'm.

Laura - *(Comença a estar molt nerviosa.)* Quan perdo els nervis només se'm passa si algú em fa... un massatge als peus.

Pep - Ai, dona, tot fos això...

Laura - I...

Pep - Ah, encara hi ha alguna cosa més?

Laura - Sí... em sap greu... m'estic morint de vergonya. Estic a punt de posar-me a cridar... Ai, ai... el cap... se me'n va el cap!

Pep - Seu, seu! *(L'agafa i la fa seure com pot.)* Així, perfecte.

Deixa'm que et tregui les sabates.

Laura - Ai, no puc respirar...

Pep - Ja està, tranquil • la. (*Pausa. Ell li fa un massatge als peus.*) Veus? No era tan complicat.

Laura - (*Sembla a punt d'esclatar.*) És que no funcionarà si no...

Pep - Si no què? Vols dir-m'ho d'una vegada?

Laura - Si no em llepes els dits gruixuts!

Pausa. Ell deixa de fer-li el massatge i es queda congelat.

Laura - Ja, ja ho sé... ho sento, em sap greu... no ens coneixem de res i jo aquí demanant-te que em llepis els peus. A un ascensor!

(*Esclata i es posa a riure.*) Estic perdent els nervis... (*Riu més fort.*) No puc parar de riure!

Ell es posa molt incòmode i no sap què fer.

Pep - Està bé, està bé. Ja ho faig.

Tanca els ulls i li agafa un peu. A poc a poc comença a llepar-li el dit gruixut. Primer treu la llengua i va llepant a puntades. Després es va animant i, finalment, es fica el dit a la boca. A tot això ella comença a afluir el riure i a mida que ell va ficant-se més el dit a la boca, comença a xisclar de plaer.

Laura - Déu meu... déu meu!

Pep - (*Amb el dit a la boca.*) Estàs millor?

Laura - Ai, ai... Sí, sí, sí! Segueix, no paris, segueix...

Pep - *(Amb el dit a la boca.)* Me n'alegro!

Laura - *(A punt de tenir un orgasme.)* Ai, sí, sí, sí..!

Pep - *(Traient-se el dit de la boca.)* Com vingui un veí i ens vegi així... no sé pas què diran.

Laura - No paris! No paris! *(Posant-se violenta. En plan nena de l'exorcista.)* Si pares, et mato!

Pep - Vale, vale... *(Torna a ficar-se el dit a la boca.)*

Laura - *(Arriba a l'orgasme absolut.)* Síiiiiiiii!!!!!!

Pausa. Ell es treu el dit de la boca i li deixa el peu a terra. Seu al seu costat. Està flipant. Ella queda exhausta.

Pep - *(Amb molta cura.)* Estàs bé?

Laura - Mai m'havien menjat d'aquesta manera. El dit, vull dir.

Pep - Vaja, no sabia que tenia aquesta habilitat.

Laura - *(Morta de vergonya.)* Disculpa, perdona, disculpa, em sap greu, de debò...

Pep - No passa res...

Silenci incòmode.

Pep - T'ha passat més cops, això?

Laura - El què? Quedar-me tancada a un ascensor? No, mai.

Pep - No, no. Això... dels dits.

Laura - Ah, vaja. Sí. Però amb el meu marit. Ex. Ex-marit. Amb un desconegut no. Mai. Bé, sí, però és una altra història que ara no

ve al cas.

Pep - Vaja, no soc el primer!

Laura - Em sap greu aquesta situació. És molt incòmoda.

Pep - No te'n sàpiga. No ha estat pas tan malament. Hem aconseguit l'objectiu, no?

Laura - *(Riu.)* Sí. Sí. I tant.

Pausa.

Laura - No t'havia vist mai per aquí.

Pep - És la primera vegada que vinc a aquest edifici.

Laura - Doncs per ser la primera vegada, te'n recordaràs tota la vida.

Pep - *(Riu.)* I tant!

Pausa.

Laura - No puc més. De debò, no aguanto més. Hem de mirar de sortir d'aquí com sigui.

Pep - I què vols fer? A l'edifici no hi ha ningú.

Laura - I com ho saps?

Pep - No, no ho sé... però si hi hagués algú ens hagués sentit, no? Hem fotut molt de merder.

Laura - Tornem -ho a provar, holaaa!!! Holaaaaa??? Que hi ha algú??? Algú em sent??? Holaaaaa????

Pep - No hi ha ningú, Laura. Ens haguessin sentit ja fa estona.

Laura - I justament avui haver-me deixat el telèfon a la oficina!
M'estic desesperant!

Pep - Ei, va, que no és tan greu. Ens hi estarem una estona i prou. Segur que aviat algú ens ve a treure d'aquí.

Laura - Sí. M'he de relaxar. Però em costa, em costa molt.

Pep - Va, dona, que tot anirà bé. Parlem d'alguna altra cosa.

Laura - Sí, tens raó. És millor distreure's.

Pep - Així que has estat casada?

Laura - Hummm... sí, sí.

Pep - Molt de temps?

Laura - Sí. Ens vam conèixer a l'Institut o sigui que pots comptar...

Pep - Tota una vida, doncs.

Se senten unes veus.

Laura - Ei, sento algú! Ei! Holaaa!!! Em sentiu? Holaaa!!! Som aquí a l'ascensor!

Pep - No és aquí. És gent que passa pel carrer. No et sentiran pas.

Laura - Vaja.

Les veus han marxat. Silenci. La Laura s'aixeca i comença a donar voltes sobre ella mateixa.

Laura - No puc més. Si no ve algú em tornarà a donar un altre

atac.

Pep - (*Fent broma.*) No si us plau!

Laura - Em sap greu... No sé com aturar-ho.

Pausa.

Pep - Va, continuem parlant. (*Pausa.*) Vius aquí?

Laura - Sí. Fa poc. Des de que em vaig separar.

Pep - Ah, vaja... I quan fa que et vas separar?

Laura - Uns mesos.

Pep - Uns mesos... I per què? Per què et vas separar?

Laura - Ui...

Pausa.

Pep - No vols parlar-ne?

Laura - No és que no vulgui però... Tampoc no...

Pep - No ens coneixem. Tens tota la raó.

Laura - Estic tancada a l'ascensor de casa meva amb un tio que no conec i que vol que li expliqui la meva vida. Si en algun moment m'haguessin dit que em passaria això, no m'ho hagués cregut. És pel •liculera de collons, la situació.

Pep - El destí.

Laura - Ja, ara em sortiràs amb el rotllo del destí. Vinga... I tu? Per què has vingut aquí? A qui vens a visitar?

Pep - A la senyora del quart.

Laura - La Sra. Amàlia?

Pep - Sí. Per? La coneixes molt?

Laura - No. Em sé el seu nom perquè és la presidenta de l'escala però no la conec.

Pep - Sou poquets veïns.

Laura - Malauradament pel dia d'avui, sí. Amb cinc veïns a la comunitat és difícil que algú vingui a rescatar-nos a les tres de la tarda.

Pep - Vius sola?

Laura - Sí, excepte quan em toca tenir les nenes.

Pep - I t'agrada viure sola? Vull dir... quan portes tota una vida compartint casa amb algú, de cop i volta...

Laura - M'agrada, sí. Ja en tenia ganes, de fet.

Pep - D'estar sola?

Laura - Sí, de posar-me a prova a veure què tal ho portava.

Pep - I com ho portes?

Laura - De moment, bé.

Pep - Ja, i et vas separar perquè el que volies era volar sola, fer coses sense haver de donar explicacions, conèixer gent, experimentar coses noves...? O perquè quan fa anys que ets casat...

Laura - Què vols dir? Quantes preguntes...

Pep - Perdona, pregunto massa potser.

Laura - No, està bé. Tampoc no podem fer cap altra cosa que parlar, de fet. (*Pausa.*) Tu et separaries per poder fer tot això?

Pep - Per fer el que em roti sense haver de donar explicacions?

No. Jo no em separaria, començant per aquí.

Laura - Ets un home de casa.

Pep - M'agrada ser-ho. Home de casa i fidel. Detesto les infidelitats. No les puc arribar a comprendre.

Silenci.

Laura - Jo ho vaig ser.

Pep - El què?

Pausa.

Laura - Em vaig separar del meu marit perquè li vaig ser infidel.

Pep - Vaja.

Pausa.

Pep - Algú et va llepar els dits millor que ell?

Laura - Doncs, sí. És exactament el que va passar. I vaig caure enamorada com una bleda.

Pausa.

Pep - Ja. (*Pausa.*) Així, et vas enamorar?

Laura - Sí, podríem dir que sí.

Pep - I ho vas deixar tot, vas deixar enrere tota la teva vida de cop i volta?

Laura - Bé, de cop i volta, no. Però ho vaig tenir clar des del primer dia, sí.

Pep - Guau, deu ser impressionant tenir-ho tan clar com per desfer tot el que has trigat anys en construir, així, de la nit al dia.

Laura - Ja et dic que no va ser de la nit al dia. A més, t' enamores d' algú altre quan la teva relació ja no funciona, no? Si tu estàs de puta mare amb la teva parella, ja pot aparèixer qui sigui que ni te' l mires.

Pep - I us vau separar amistosament? Vull dir, la teva parella volia el mateix?

Pausa.

Laura - No et passa que et trobes més bé parlant amb un desconegut que no pas amb la teva parella? A mi em passava. Amb ell ja no ens comunicàvem. Recordo els primers anys que no paràvem de parlar. No ens avorriem mai junts. Una cosa ens portava a una altra i rèiem i canviàvem de tema i continuàvem parlant i així ens podíem passar hores i hores. Tantes vegades ens van donar les tantes de la nit... Però el temps. I les criatures... De tota manera, les coses no passen mai perquè sí. Ja feia temps que estàvem "separats". Fèiem gairebé vides separades. Aguantàvem junts per les nenes però...

Pep - Aguantar. Quan algú a una parella fa servir aquest verb... malament. Aguantar.

Laura - Sí, tens raó.

Pausa.

Pep - I llavors, et vas enamorar d'un altre.

Laura - Efectivament.

Silenci. La Laura ha tret el paquet de tabac i no para de jugar-hi amb ell.

Laura - D'una.

Pep - Com?

Laura - D'una altra. És una dona.

Pep - De debò?

Laura - De debò.

Pep - Vaja... ets una capsa de sorpreses. Es podria novel·lar la teva vida.

Laura - Sí, pots comptar que n'és d'interessant!

Silenci.

Pep - Sempre t'han agradat les dones o ha estat la primera vegada?

Laura - No ho sé... Mai no he estat amb cap dona, això segur, però no sé si no m'havien agradat abans. No ho sé... (*Pausa.*) En fi, ara et toca a tu. Així que estàs casat.

Pep - I estàs enamorada d'ella? D'aquesta dona, dic.

Laura - No ho sé... és estranya la situació.

Pep - Ella sí que havia estat amb altres dones, no?

Laura - Doncs no, no, és la primera vegada també. Estem flipant una mica totes dues. És una situació delicada. Ella està casada també i... vaja, no és fàcil tot plegat. Però deixem de parlar de mi, parla' m de tu. Estàs casat?

Pep - Sí, estic casat

Laura - Fa molt?

Pep - Doncs mira, des de l' Institut, també. Podem dir que no he conegut cap altra dona, sí. Des del primer dia que la vaig veure vaig pensar: ella serà la mare dels meus fills. I així ha estat.

Laura - Que bonic, no?

Pep - Bé, sí, suposo. Tu també portes molt de temps. Portaves. Amb el teu ex vull dir, ja saps el que és.

Laura - Sí. Tota una vida.

Pep - I teniu fills, dius.

Laura - Dues nenes. I vosaltres?

Pep - Sí. Nen i nena. Sí.

Laura - Els fills... fan que tot sigui més complicat, oi?

Pep - El separar-se vols dir?

Laura - Sí. Si no en tingués...

Pep - T'haguessis separat abans?

Laura - Segurament. Sí.

Silenci.

Laura - I estàs enamorat? De la teva dona, vull dir.

Pep - Estic perdudament enamorat d'ella. És la dona de la meva

vida. Ho he sabut sempre. *(Riu.)* Sí, aquest soc jo. Enamorat com un estúpid.

Laura - Estúpid, per què? Està molt bé estar enamorat de la teva parella.

Pep - Sí, si ella ho estigués també.

Laura - I com saps que no ho està? Ho saps?

Pep - No ho sé. No li ho he preguntat mai. Sempre m'ha fet por.

Laura - Por?

Pep - Sí. Imagina't que em diu que no, que no soc l'home de la seva vida però que està amb mi només pels nens. Em moro. No sabria com gestionar-ho.

Laura - Prefereixes que estigui al teu costat a qualsevol preu?

Pep - Bé, suposo que no hi serà a qualsevol preu. Si encara hi és deu ser que ja li va bé, no?

Laura - Sí, és clar.

Pausa.

Laura - I mai li has estat infidel?

Pausa.

Pep - Mai.

Pausa.

Pep - Mira, jo soc un tio molt tranquil. M'agraden les coses senzilles de la vida. Veure créixer els meus fills, anar al cine, llegir, escoltar música, passejar amb la meva dona, cuinar junts, compartir una bona pel·lícula estirats al sofà... En fi, coses que no són gaire difícils d'aconseguir. M'agrada la meva vida. M'agrada la vida que he construït. O, potser hauria de dir, m'agradava.

Laura - T'agradava?

Pausa.

Pep - Fa un temps vaig començar a notar que ella estava “rara”. No sé, no podria explicar-ho però notava com si estigués absent. Com si una part d'ella no estigués mai amb mi, amb nosaltres. Als sopars tenia el cap sempre a un altre lloc, es descuidava les coses, ella que no s'havia descuidat mai res! Posava rentadores amb la roba barrejada de colors. Ella sempre ha estat molt meticulosa, molt, moltíssim. I, d'un dia per l'altre, va començar a fer coses estranyes. Li vaig preguntar varies vegades si estava bé, si hi havia alguna cosa que la preocupés, si estava molesta amb mi per alguna cosa que hagués fet. La seva resposta sempre era un somriure, un petó als llavis i un “no amor meu, tot està bé”. I era mentida.

Pausa.

Laura - Com ho saps? Potser era veritat i només estava més

despistada del normal perquè sí.

Silenci.

Pep - Un dia la vaig seguir. Volia saber on anava. Volia esbrinar si realment passava alguna cosa o era jo el que s'ho estava imaginant. I...

Silenci.

Laura - I?

Pep - Primer la vaig veure amb una amiga, una dona que jo no coneixia, però això no em va sorprendre. Fins que...

Laura - Què?

Pep - Fins que es van abraçar i es van fer un petó. Llarg. Un llarg petó.

Laura - Ostres...

Silenci.

Pep - I llavors ho vaig entendre tot, saps, Laura?

Silenci. En Pep mira la Laura intensament. Li clava la mirada. Ara és una mirada freda, inquisidora. La Laura s'aixeca. S'ha posat nerviosa.

Laura - Crec que sento algú. Hola? Hola? Hi ha algú? Hola?

No hi ha cap resposta.

Pep - No vindrà ningú a aquesta hora. Ho tinc tot calculat.

Laura - Què dius?

Pausa. En Pep parla tranquil, molt pausadament.

Pep - Dic que sé que no vindrà ningú a aquesta hora. Fa temps que vigilo el portal. Em sé l'horari de tots els veïns.

Laura - *(Amb un riure nerviós.)* Què estàs dient? No t'acabo d'entendre. Va, deixa aquesta broma que no fa gràcia.

La Laura s'està posant molt nerviosa. En Pep continua tranquil i pausat.

Pep - No és cap broma, Laura. Et penses que ets l'única que pot manipular la gent? Et pensaves que te'n sortiries sense més? Que pots fer mal i no tenir conseqüències?

Laura - Pep, no sé de què em parles. Va, si us plau, deixem-ho córrer.

Pep - S'ha acabat, Laura. Ja no manes tu, ara et toca obeir. Obeir-me. Ara, aquí mano jo.

Pausa.

Pep - Saps? Quan vaig veure la Rosa amb una dona, primer em va donar una punxada al cor. Però després vaig pensar que jo no podia fer-hi res, que se m'estava escapant, que jo era un home i, si a ella li agradaven les dones, evidentment jo no podia fer-hi res. Però després vaig pensar que sí, que sí que podia. Ho volia entendre tot. Però no volia que ella sabés que jo ho sabia. No volia que el nostre matrimoni, la nostra vida en comú, els nens, tot se n'anés en orris. I vaig pensar que el millor que podia fer era conèixer aquesta dona. Et volia conèixer, Laura. Et volia conèixer per poder entendre per què. Perquè no ho entenc, saps? A casa tot sempre ha funcionat bé, molt bé. Ens entenem, ens organitzem, ens estimem. Tot estava en ordre fins que vas aparèixer tu. I no és just. Ni per mi, ni pels nens, ni pel nostre matrimoni. I per això soc aquí, per entendre, Laura. Laura, Laura... saps què, odio el teu nom.

Laura - (*Atterrada.*) Pep, què vols? Què vols de mi? Què vols fer?

Pep - No ho sé, no ho he decidit. Primer vaig pensar en matar-te...

Laura - Pep, si us plau!

Pep - Però mai he matat ningú... i no sé si sabria fer-ho. Porto un ganivet, una corda, un mocador de coll, tot de coses amb les que et podria matar. No ens sentirà ningú perquè fins les cinc no apareixerà ningú o sigui que tinc marge.

Laura - Pep, si us plau. Deixaré de veure la teva dona, t'ho prometo. És només una aventura. Es pot acabar avui mateix. Deixa'm

sortir d'aquí i ho acabo tot, t'ho prometo!

Pep - O sigui que la Rosa per tu és només una aventura. La meva dona no és res més que això, una aventura. Ets una cínica. No tens perdó. No pots destrossar la nostra vida i quedar-te tan tranquil • la dient que només és una aventura.

Laura - Digue'm què vols que faci i ho faig, Pep, de debò. Però deixa'm sortir, si us plau!

Pep - No et deixaré sortir. No, fins que no ho entengui. Vull saber més coses de tu. De fet, vull saber-ho tot. T'agrada cuinar? Quin és el teu plat favorit?

Pausa. La Laura està molt nerviosa i comença a respirar amb dificultat però intenta ocultar-ho.

Pep - Contesta!

Laura - La paella. De marisc. M'encanta.

Pep - La fas tu?

Laura - No, jo no en sé gaire de cuinar. El meu marit, sí. Feia una paella deliciosa.

Pep - Ja. La Rosa també les fa molt bones.

Laura - De debò? Vaja, no ho sabia.

Pep - Doncs ara ja ho saps. Què més?

Laura - Què vols que t'expliqui?

Pep - *(Fa un crit.)* El que sigui!

Laura - Val, està bé, sí. T'explico coses, sí. La feina, a la feina soc molt bona. Soc responsable de marketing i comunicació

d' una empresa italiana i m'agrada la meva feina, m'agrada molt.
Soc molt bona, saps. Estic molt ben considerada.

Pep - Me n' alegro. Què més?

Laura - (*Controlant-se cada cop més el plor.*) Els meus fills. Els adoro. Són la raó de la meva vida. No podria viure sense ells. Ni ells sense mi. Són petits encara, saps? Necessiten la referència materna. Em necessiten i...

Pep - Sí, sí, molt tendre tot. Què més. Vull saber més coses de tu. Vull saber-ho tot!

Laura - M'agrada sortir de casa i caminar sense tenir un objectiu clar. Camino molt, em relaxa, el meu cap s'atura i puc pensar amb claredat. Veig les coses d' una altra manera. A tu t'agrada caminar?

Pep - No estem parlant de mi. No et facis la simpàtica.

Laura - Només volia mantenir una conversa. Jo...

Pep - No estem conversant, Laura. T'estic interrogant. Què més?
Com era la relació amb el teu marit?

Laura - Bona. Jo l'estimo, saps?

Pep - Doncs tens una curiosa manera de demostrar-ho.

Pausa.

Laura - M'estic començant a marejar... M'està entrant un atac de pànic.

Pep - M'importa una merda. Continua, continua parlant. Parles italià?

Laura - Sí. Per què?

Pep - Perquè treballes a una empresa italiana. I quines altres llengües parles?

Laura - Anglès i francès.

Pep - Anglès, francès, italià... Una dona de món, tu.

Pausa.

Pep - Saps què, vull que et quedi clara una cosa, la meva dona per mi ho és tot. És la meva vida, el meu passat, el meu present i el meu futur. I per molt que tu siguis una executiva brillant i encisadora, no penso permetre que et carreguis el meu matrimoni. No ho permetré. No ho faràs. Et queda clar?

Laura - Sí, sí. T'asseguro que acabo aquesta història avui mateix, Pep. T'ho asseguro.

Pep - Ets tan miserable. I la Rosa? I el que ella pugui sentir per tu? Penses acabar aquesta història de manera unilateral sense importar-te el que ella pugui sentir? Com amb el teu marit, no? Tu decideixes acabar la relació quan vols, sense importar-te què vol l'altra persona. Mira que n'ets d'egoista.

Laura - Jo...

Pep - No et mereixes la Rosa. No te la mereixes.

Pausa. La Laura intenta calmar-se, aguantar-se el plor.

Laura - Pep, escolta hem de poder arreglar aquesta situació.

Parlem-ne, tant com vulguis. Arribem a un acord. Però no cal que estiguem tancats aquí per poder-ho fer!

Pep - Això ho decideixo jo! Tu no estàs en condicions de demanar res. Jo soc el que surt perdent en tota aquesta història. És a mi a qui han abandonat. Soc jo el que s' haurà de replantejar la seva vida i començar de zero. El que no podrà tornar a mirar a la cara als seus fills! Vosaltres esteu encantades amb la vostra història d' amor però ni per un moment heu pensat que foteu mal, hòstia! Que foteu molt de mal!

Pausa. Sembla que en Pep està a punt de posar-se a plorar.

Laura - Pep... escolta...

Pep - Com us vau conèixer?

Laura - Pep, si us plau...

Pep - Que com us vau conèixer?

Laura - A través d' un amic. A una festa a casa seva.

Pep - Quin amic?

Laura - Pep... jo...

Pep - *(En un crit.)* Quin amic!?

Laura - En Quim. En Quim Furrioles.

Pep - No sé qui és, no el conec.

Pausa. En Pep cau a terra i es posa a plorar.

Pep - No conec la meva dona. No en sé res d' ella, de la seva vida!

No sé amb qui estic casat!

Pausa.

Laura - Pep, escolta. Tot es pot arreglar. Ha estat un error, un error monumental. Cap de les dues volia fer això. Estem molt confuses. Se'ns ha escapat de les mans aquesta història.

Pausa. En Pep continua a terra, amb el cap entre les mans.

Laura - A mi mai m'han agradat les dones, i a la Rosa tampoc! Només és una crisi, una petita crisi que hem de superar. Jo amb el meu marit i la Rosa amb tu.

Pep - Crisi? Quina crisi? No sabia que teníem una crisi!

Laura - La Rosa la té. Parla amb ella! Heu de comunicar-vos i tot s'arreglarà. Ja veuràs.

Pausa.

Laura - Ens has d'ajudar. Només tu ens pots ajudar, Pep. Tot depèn de tu! Tens les nostres vides a les teves mans. La de la Rosa, la dels teus fills, els meus, la teva i la meva. Te n'adones? Tu ets l'únic que ho sap tot, l'únic que pot ajudar-nos a tornar a posar les coses al seu lloc.

Pep - Jo? I per què jo?

Laura - Perquè t'estimes la teva dona. Perquè no vols renunciar a

la teva vida, a tot el que heu construït junts. Has de donar-te una oportunitat! Deixar que tot torni a ser com abans. És possible. No ho donis tot per perdut!

Pep - Jo m' estimo la meva dona, saps? Me l' estimo molt.

Laura - Ho sé. I ella a tu! N' estic convençuda! Va, anem a solucionar tot aquest merder. Obre la porta.

Silenci. En Pep continua a terra, angoixat.

Laura - Va, Pep. Sortim d' aquí i parlem amb calma.

Silenci.

Laura - Pep.

Pausa. En Pep es calma de cop.

Pep - Tens raó. Ens hem de comunicar.

Laura - I tant! Va, sortim d' aquí.

Silenci. En Pep s' aixeca.

Pep - Això és el que vols, oi? Fer veure que aquí no ha passat res. Et penses que sóc estúpid? Què fas, psicologia barata amb mi? Això és el que pretens?

Laura - No, Pep, jo només volia...

Pep - Només volies convèncer-me que sóc un imbècil. Això és el que volies. Amb aquesta superioritat, amb aquesta mena de paternalisme mediocre que desprens. Et penses que només dient paraules boniques i posant aquesta veu melodiosa me n'oblidaré de tot?

Laura - Pep, si us plau...

Pep - *(Imitant-la.)* Pep, si us plau... La meva vida se n'ha anat a la merda! Soc un desgraciat que no ha vist arribar la fi del seu matrimoni. I sí, vaig a comunicar-me, però de manera contundent. *(Obre la bossa i comença a treure eines.)*

Laura - *(Molt nerviosa.)* Pep, què fas? Pep, calma't si us plau. Calma't i parlem-ne. Tot es pot parlar. Escolta'm! Mira'm, mira'm i escolta'm, si us plau!

Pep - No penso consentir-ho. Em sents? No penso consentir-ho. No consentiré que us en rigueu de mi. S'ha acabat. S'ha acabat, Laura. *(Comença a obrir la caixa de botons de l'ascensor.)*

Laura - Què fas?

Pep - Matar-nos.

Laura - No! No, si us plau! Pep, Pep pensa en els teus fills, Pep, pensa-hi si us plau! *(Intenta aturar-lo i ell li fot un cop i la llença a terra.)*

Pep - *(En un crit i manipulant la caixa dels botons per dins.)* M'importa una merda! Tot m'importa una merda! Aquesta història s'ha acabat! TOT s'ha acabat!

Laura - Noooo!!!

Fosc. Se sent un gran soroll. L'ascensor s'ha desplomat en

caiguda lliure fins el terra.

FI